

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talatang Apatnapu - Bilang Labintatlo

Bilang Labintatlo

Jeff Pippenger

2026-05-28

Bilang pangunahing sagisag ng isang daan at apatnapu't apat na libo, si Pedro ay nakatayo sa Panium noong 2026 na gumagawa upang ituwid ang maling hula ng Hulyo 18, 2020. Ang kaniyang gawain sa bagay na iyon ay kaayon ng gawain ng pagwawasto ni Josiah Litch sa Agosto 11, 1840 at ng pagkakakilanlan ni Samuel Snow sa Oktubre 22, 1844. Ang pagwawasto ni Litch ay nagbigay-kapangyarihan sa mensahe ng unang anghel at ang kay Snow ay nagbigay-kapangyarihan sa mensahe ng ikalawang anghel. Ang pagbibigay-kapangyarihan sa mga mensahe ng una at ikalawang anghel ay sumasagisag sa pagbibigay-kapangyarihan sa mensahe ng ikatlong anghel. Ang mga katangian ng una at ikalawa ay kinakatawan sa ikatlo bilang isang pinagsamang panlabas na mensahe ng kapighatian at panloob na mensahe ng sigaw sa hatinggabi ng talinghaga ng sampung dalaga.

Sa isang tatluhan paglalapat ng hula, ang una at ikatlo, na siya ring pasimula at wakas, ay magtataglay ng magkakatulad na mga katangian. Kamakailan, may isang kapatid na nakatuklas ng ilang mga katotohanang kaugnay ng unang kahabag-habag ng Apocalipsis nueve, na, kapag ikinapit sa ilalim ng simulain ng Alpha at Omega, ay tumutukoy sa isa pang malalim na pagpapatibay ng "lindol" ng Apocalipsis onse. Ang batas ng Linggo sa Estados Unidos ang "lindol" na unang natupad sa Rebolusyong Pranses nang ang Pransiya, na isang bahagi ng sampung bansa na bumuo sa makahulang kayarian ng paganong Roma sa aklat ni Daniel, ay mapabagsak. Kaya, sinasabi ng kabanata onse na ang ikasampung bahagi ng lunsod ay bumagsak.

At nang oras ding yaon ay nagkaroon ng isang malaking lindol, at ang ikasampung bahagi ng lungsod ay nabuwal, at sa lindol ay napatay ang pitong libong katao: at ang nangatira ay nangatakot, at niluwalhati ang Dios ng langit. Apocalipsis 11:13.

Kaagad pagkatapos ng talatang ito ay dumarating ang Islam ng ikatlong aba.

Lumipas na ang ikalawang kapahamakan; at, narito, ang ikatlong kapahamakan ay dumarating nang madali. Apocalipsis 11:14.

Inasahan ng mga pionero na ang "ikatlong kapighatian" ay kaagad na susunod sa ikalawang kapighatian, subalit ang salitang isinalin na "madali" ay nangangahulugang biglaan at di-inaasahan, na siyang katangian ng mga biglaang pagsalakay ng Islam. Ang ikatlong kapighatian ay hindi darating noong Oktubre 22, 1844 gaya ng ipinalagay ng mga pionero, ngunit nang ito ay dumating ay mangyayari ito nang "biglaan at di-inaasahan," gaya ng naganap noong 9/11, sa gayon ay minarkahan ang pasimula ng pagtatatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo, na magwawakas ilang sandali bago ang lindol ng batas ng Linggo.

Ang “lindol” ng batas ukol sa Linggo ay ang pagyanig ng halimaw na “lupa,” at nang dumating ang 9/11, tinukoy ni Sister White na ang Panginoon ay bumangon upang “may katakutang yumanig sa lupa.” Sa pasimula ng pagtatatak at sa katapusan nito, ang halimaw na lupa ay niyanig, kaya nga ang “malaking lindol.”

“Ito ay hindi ko kailanman sinabi. Ang sinabi ko, habang pinagmamasdan ko ang malalaking gusaling itinatayo roon, palapag sa ibabaw ng palapag, ‘Kay-kilabot na mga tagpo ang magaganap kapag ang Panginoon ay bumangon upang yumanig nang kakila-kilabot sa lupa! Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ng Apocalipsis 18:1–3.’” Review and Herald, Hulyo 5, 1906.

Ang Panginoon ay “bumabangon” kapag may pagbabago sa Kaniyang gawaing pangkapanahunan, gaya ng nangyari nang batuhin si Esteban at noong Oktubre 22, 1844, nang magsimula ang paghuhukom sa mga patay. Nang magsimula ang paghuhukom sa mga buháy noong 9/11, muling bumangon ang Panginoon, at saka Niya niyanig ang hayop na mula sa lupa, gaya ng Kaniyang gagawin sa pagtatapos ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, kapag binago Niya ang Kaniyang gawaing pangkapanahunan mula sa Kaniyang iglesya tungo sa Kaniyang ibang kawan ng mga nasa Babilonia pa.

Ang natuklasan ni kapatid na Daniel ay ang mga katangian ng unang kapighatian, na umaayon sa patotoo ng “malaking lindol” sa kabanata labing-isa, na kasang-ayon ng kasaysayan at ng pagkaunawa ng mga pioneer sa kasaysayang tumupad sa unang kapighatian.

At humihip ang ikalimang anghel, at nakita ko ang isang bituin na nahulog mula sa langit tungo sa lupa: at sa kaniya ay ibinigay ang susi ng balon ng kalaliman. At binuksan niya ang balon ng kalaliman; at umakyat ang usok mula sa balon, na gaya ng usok ng isang malaking pugon; at ang araw at ang himpapawid ay pinadilim dahil sa usok mula sa balon. At mula sa usok ay lumabas ang mga balang sa ibabaw ng lupa: at sa kanila ay ibinigay ang kapangyarihan, gaya ng kapangyarihang taglay ng mga alakdan sa lupa. At iniutos sa kanila na huwag pinsalain ang damo ng lupa, ni ang anumang luntiang bagay, ni ang anumang punungkahoy; kundi yaon lamang mga taong walang tatak ng Diyos sa kanilang mga noo. Apocalipsis 9:1–4.

Tamang iniangkop ng mga pioneer ang mga talatang ito sa kasaysayang nagpasimula kay Mohammed, na isinilang noong 570, pinag-isa ang mga lipi noong 606, tumanggap ng kaniyang unang pahayag noong 610, lumipat sa Medina noong 622, sinimulan ang kaniyang pakikidigma noong 624, at namatay noong 632. Ang “kalaliman” ay makahulugang kumakatawan sa isang bagong pagpapamalas ni Satanas, ngunit si Mohammed ay nagsimula sa Arabia, na kilala rin bilang kalaliman dahil sa malalawak na mga disyerto.

Si Mohammed ay naging makahulugang hari, o gaya ng pagkakakilala sa kaniya, “ang mapagkakatiwalaan,” noong 606, nang lutasin niya ang isang alitan sa gitna ng iba’t ibang lipi na nasa kagipitan kung sino ang dapat pahintulutang magsauli ng batong-panulok na “itim na bato” ng Kaaba. Ang Kaaba ay isang gusaling hugis-kubo (kaya ang pangalang “Kaaba,” na nangangahulugang “kubo” sa Arabic) na matatagpuan sa gitna ng Dakilang Moske ng Mecca sa

Saudi Arabia. Ito ay humigit-kumulang 43 talampakan ang taas, labing-isang talampakan ang lapad at 10 talampakan ang haba, na yari sa granite at marmol, na nababalutan ng itim na telang seda at bulak. Ang Kaaba ay umiral na noong matagal pa bago si Muhammad at ayon sa tradisyong Islamiko, ito ay orihinal na itinayo ni Abraham at ng kaniyang anak na si Ishmael bilang isang bahay-sambahan para sa Nag-iisang Diyos (Allah). Sa paglipas ng mga siglo, ito ay napuno ng mga diyus-diyosan at ginamit bilang isang paganong dambana ng mga liping Arabe.

Ang Kaaba ang espirituwal na sentro ng daigdig ng Islam—isang payak at sinaunang gusali na sumasagisag sa monoteismo, pagkakaisa, at sa kaugnayan ng pananampalatayang Abrahamiko sa Islam. Hindi ito itinuturing ng mga Muslim na “bahay ng Diyos” sa literal na diwa, kundi sa halip ay isang pokus na itinalaga ng Diyos para sa pagsamba. Ang mga ginawa ni Mohammed noong panahong ang Kaaba ay nawasak at pagkatapos ay muling itinayo ang siyang naging pasimula ng kaniyang pamumuno.

Isang biglaang baha ang nakapinsala sa Kaaba at muling itinayo ito ng liping Quraysh. Nang dumating ang panahon upang ibalik ang Itim na Bato (Hajar al-Aswad) sa sulok nito, nag-away-away ang iba’t ibang angkan kung sino ang dapat magkaroon ng karangalang iyon. Nagkasundo sila na ang susunod na taong papasok sa lugar ang magpapasya. Pumasok si Muhammad, at matalino niyang nalutas ang alitan: inilagay niya ang Itim na Bato sa isang tela, pinabuhat niya ito nang magkakasama sa isang kinatawan mula sa bawat angkan, at pagkatapos ay siya mismo ang naglagay nito sa kinalalagyan nito. Ang pangyayaring ito ang nagkamit para sa kanya ng malaking paggalang at ng titulong Al-Amin (“ang Mapagkakatiwalaan”) sa gitna ng mga tao sa Mecca. Isa ito sa mahahalagang pangyayaring naganap bago ang kanyang pagiging propeta na itinatampok sa maraming talatakdaan. Ang “Itim na Bato” ang batong-panulok na inilagay ni Mohammed, na siyang makahulang hari sa ibabaw ng Islam. Ang maitim na batong-panulok ay hayagang huwad na katumbas ni Cristo (ang tunay na batong-panulok), at ang katiwalian ng bahay ng Kaaba matapos ang mga taong pagpasok ng mga diyus-diyosan ay nalutas din ni Mohammed.

Matapos labagin ng Quraysh ang Kasunduan sa Hudaybiyyah, nagmartsa si Muhammad patungong Mecca kasama ang isang hukbo na binubuo ng humigit-kumulang 10,000 Muslim. Sumuko ang lungsod nang halos walang labanan. Pagkaraan, pumasok si Muhammad sa Kaaba, winasak ang 360 diyus-diyosan sa loob nito, at muling inilaan ang dambana sa pagsamba sa iisang Diyos (Allah). Sa gayon, si Mohammed, ang hari ng Islam, ang naglagay ng batong panulok, at nilinis niya ang templo mula sa idolatriya.

May tatlong kapangyarihan na nagmumula sa kalalim-lalimang hukay sa aklat ng Apocalipsis, at ang bawat isa sa tatlo ay kumakatawan sa huwad na Cristo. Si Satanas, ang dragon, ay naghahangad na maging gaya ng Kataas-taasan, na nakaupo sa Kaniyang trono at sa Kaniyang iglesia.

Ano’t nahulog ka mula sa langit, O Lucifer, anak ng umaga! ano’t pinabagsak ka sa lupa, ikaw na nagpahina sa mga bansa! Sapagkat iyong sinabi sa iyong puso, Ako’y sasampa sa langit, aking itataas ang aking luklukan sa itaas ng mga bituin ng Dios: ako rin nama’y uupo sa bundok ng kapisanan, sa mga kaduluduluhang bahagi ng hilagaan: Ako’y sasampa sa itaas ng

mga kaitaasan ng mga alapaap; ako’y magiging gaya ng Kataastaasan. Gayon ma’y ibababa ka sa impiyerno, sa mga kaduluduluhang bahagi ng hukay. Isaias 14:12–15.

Ang dragon ng ateismo ay lumabas mula sa kalaliman sa Apocalipsis labing-isa, at ang halimaw ng Katolisismo ay umaahon mula sa kalaliman kapag gumaling na ang kaniyang sugat na ikamamatay.

Ang halimaw na iyong nakita ay dati nang naroon, at ngayo’y wala na; at aahon mula sa kalaliman, at mapapasa pagkapahamak: at ang mga nananahan sa lupa ay manggigilalas, yaong ang mga pangalan ay hindi nasulat sa aklat ng buhay mula pa nang itatag ang sanlibutan, kapag kanilang mamasdan ang halimaw na dati nang naroon, at ngayo’y wala na, at gayon ma’y naroroon. Apocalipsis 17:8.

Ang halimaw ng Katolisismo ay umaakyat sa trono ng sanlibutan sa panahon ng batas ukol sa Linggo kapag naitatag na ang tatluhang pagkakaisa. Gaya ng dragon, inaangkin ng Katolisismo na ito ay Diyos, gaya ng buong katiyakang tinukoy ni Pablo.

Huwag kayong padaya kaninuman sa anumang paraan: sapagkat ang araw na yaon ay hindi darating, malibang dumating muna ang pagtalikod, at mahayag ang taong makasalanan, ang anak ng kapahamakan; Na sumasalangsang at nagmamataas sa lahat ng tinatawag na Diyos, o sinasamba; anupa’t siya, na parang Diyos, ay nauupo sa templo ng Diyos, na ipinakikilalang siya ay Diyos. 2 Thessalonians 2:3, 4.

Tulad ng dragon, ang halimaw ng Katolisismo ay anticristo; kapuwa sila nagpapanggap na Diyos, at kapuwa ang kanilang huling pagkapuksa ay kaugnay ng kanilang patotoo sa Biblia, sapagkat ang dragon ay ibinababa sa impiyerno, at ang halimaw ay ang anak ng kapahamakan. Ang kapahamakan ay siyang pangwakas na pagkapuksa.

“Ang kapasiyahan ng anticristo na isakatuparan ang paghihimagsik na kanyang pinasimulan sa langit ay patuloy na gagawa sa mga anak ng pagsuway.” Testimonies, volume 9, 230.

“Sa pamamagitan ng papa ng Roma ang gayunding gawain ay isinagawa rito sa lupa gaya ng isinagawa sa mga bulwagan ng langit bago palayasin ang prinsipe ng kadiliman. Hinangad ni Satanas na ituwid ang kautusan ng Diyos sa langit, at maglaan ng isang susog na mula sa kanyang sarili. Itinaas niya ang sarili niyang paghatol kaysa sa paghatol ng kanyang Manlilikha, at inilagay ang kanyang kalooban sa ibabaw ng kalooban ni Jehova, at sa ganitong paraan ay sa diwa’y ipinahayag na ang Diyos ay maaaring magkamali. Ang papa man ay tumatahak din sa gayunding landas at, sa pag-angkin ng kawalang-pagkakamali para sa kanyang sarili, ay nagsisikap na iangkop ang kautusan ng Diyos upang umayon sa sarili niyang mga kaisipan, sa pag-aakalang kaya niyang ituwid ang mga pagkakamaling inaakala niyang nakikita niya sa mga batas at mga utos ng Panginoon ng langit at lupa. Sa diwa’y sinasabi niya sa sanlibutan, Bibigyan ko kayo ng mas mabubuting kautusan kaysa sa mga kay Jehova. Anong laking pag-insulto nito sa Diyos ng langit!” Signs of the Times, Nobyembre 19, 1894.

Ang Islam, na kinakatawan ni Mohammed sa kasaysayan ng ikapitong siglo, ay lumabas din mula sa hukay na walang kailaliman nang ipihit ang susi na ibinigay kay Mohammed. Nang mabuksan ang hukay, lumabas ang “usok” na nagpadilim sa araw at sa hangin. Tamang natukoy ng mga

pioneer na ang “susi” na nagbukas sa hukay ay ang labanan sa Nineveh.

Kapag nilalapitan natin ang unang tatlong talata ng Apocalipsis kabanata siyam mula sa pagkaunawa ng mga pioneer sa konteksto ng isang tatluhang aplikasyon ng propesiya, masusumpungan natin na ang mga katangiang panghula ng mga talatang iyon na kumakatawan sa unang kahabag-habag, ay tumitipo sa mga katangiang panghula ng ikatlong kahabag-habag na dumarating nang “madali” sa dakilang lindol. Ang kautusan ng Linggo ay kinakatawan ng labanan sa Nineveh.

Si Pedro ang may pananagutan sa pagtutuwid sa maling hula tungkol sa mga bolang-apoy ng Nashville, at kinikilala niya na ang wastong paglalapat ng babala ni Ellen White hinggil sa mga bolang-apoy sa Nashville ang nagmamarka sa pasimula ng “pagkawasak ng libu-libong lunsod na halos ganap nang naibigay sa idolatriya.”

Ang mga bolang-apoy ng Nashville ay nagmamarka ng pasimula ng isang yugto ng pagkawasak sa mga lungsod, at minamarkahan din nito ang pasimula ng pagpapahayag ng mensahe ng maikling sigaw sa hatinggabi. Nagsisimula ang mensaheng iyon sa isang di-inaasahang pag-atake mula sa Islam, at nagtatapos ang yugtong iyon sa isang di-inaasahang pag-atake mula sa Islam sa panahon ng malaking lindol. Ang yugto ng pagpapahayag ng sigaw sa hatinggabi ay nagmamarka ng wakas ng panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, na nagsimula sa di-inaasahang pag-atake ng Islam noong 9/11.

Ang pagtatatak sa isandaan at apatnapu’t apat na libo ay nagsimula noon alinsunod sa hanay ni Balaam at ng asno, kung saan may tatlong paghampas na humahantong sa batas ng Linggo, datapuwa’t kung saan ang ikalawang di-inaasahang pag-atake ay kinabibilangan ng Oktubre 7, 2023 laban sa sinaunang maluwalhating lupain at pagkatapos ay sa mga bolang-apoy ng Nashville. Nagkakaisa ang lahat ng mga hanay, at nauunawaan ni Pedro na ang pag-aalis ng tatak sa mga katotohanang ito, na inilalarawan bilang ang taong may sipilyong pang-alikabok na tinitipon ang nagkalat na mga hiyas at inihahagis ang mga ito sa kabaong-hiyas, ay gawain ng Leon ng lipi ni Juda.

Tinutukoy ng Leon ng Juda ang itinuwid na mensahe ni Peter sa Nashville bilang naganap sa huling yugto ng pagtatatak sa isandaan at apatnapu’t apat na libo na kinakatawan sa nakatagong kasaysayan ng talata apatnapu ng Daniel onse, at higit na tiyak sa bahaging yaong nakatagong kasaysayan na kinakatawan sa mga talata onse hanggang kinse ng gayunding kabanata. Sa mga talatang iyon, ang labanan sa Raphia at ang labanan sa Panium ay humahantong sa kautusan ng Linggo ng talata disesais, na kinakatawan ng labanan sa Actium. Kapag ang labanan sa Panium ay sumanib sa labanan sa Actium sa kautusan ng Linggo, ang labanan sa Nineveh ay inuulit din.

Ang “susi” na ibinigay kay Mohammed, ang hari ng Islam, na ang kaniyang pangalan ay hindi lamang sagisag ng Islam, kundi gayundin ng lugar ng pagkawasak na tinandaan ng labanan sa Nineveh. Ang pangalan ng hari, “sa wikang Hebreo ay Abaddon,” at “sa wikang Griego ay Apollyon.” Binibigyang-diin ng Griego at Hebreo ang Matanda at Bagong Tipan at itinuturo sa atin na ang Abaddon ay nangangahulugang “ang dako ng pagkawasak” at ang Apollyon ay nangangahulugang “ang maninira.” Sa talatang labing-isa ng Apocalipsis siyam, ang hari sa

ibabaw ng Islam ay si Mohammed, ngunit siya rin ang “anghel ng kailaliman,” na si Satanas. Kung paanong ang papa ang anticristo bilang kanang-kamay ni Satanas sa lupa, si Mohammed man ay tuwirang kinokontrol ni Satanas, ang anghel ng kailaliman.

Sa kautusan sa Linggo, ang tatluhang pagkakaisa ay ipinipilit sa sanlibutan at ang sugat na ikinamamatay na ipinataw sa kapapahan noong 1798, na sa gayon ay tumanda sa wakas ng Madilim na Panahon, ay gumagaling. Kapag ang sugat na ikinamamatay ay gumaling na, dumarating ang ikalawang yugto ng Madilim na Panahon, at sa dakilang lindol na siyang kautusan sa Linggo, pinaikot ng Islam ang susi at ang usok na gaya ng mula sa isang pugon ay tumatakip sa araw at sa mga bituin habang ang kadiliman ay nagbabalik. Ang labanan sa Nineveh ay inuulit sa kautusan sa Linggo, sapagkat ito ang susi na nagdadala ng ikalawang yugto ng kadiliman. Doon ang pambansang pagtalikod ay sinusundan ng pambansang kapahamakan. Doon ang “aktibong despotismo” ay naghahari nang lubos, sapagkat ang usok ng Islam na nagpapadilim sa araw at sa mga bituin sa labanan sa Nineveh ay gaya ng isang nagniningas na pugon. Ang “nagniningas na pugon” ay isang sangkap ng tipan ng Diyos kay Abraham.

At nangyari, na nang lumubog ang araw, at nagdilim, narito, isang umuusok na pugon, at isang nagniningas na ilawan na dumaan sa pagitan ng mga putol na yaon. Genesis 15:17.

Ang umuusok na hurnong dumaan sa pagitan ng mga handog ng tipan ni Abram ay nagpakilala sa pagkaalipin sa Egipto na kinakatawan sa talata sa ikalabintatlo.

At sinabi niya kay Abram, Tiyak na alamin mo na ang iyong binhi ay magiging banyaga sa isang lupaing hindi kanila, at sila’y paglilingkurin sa mga iyon; at sila’y pahihirapan nang apat na raang taon. Genesis 15:13.

Ang “nagniningas na hurno,” gaya ng hurno ni Nebukadnezar sa ikatlong kabanata ng Daniel, ay sumasagisag sa pagkaalipin at pagkagapos, gaya ng kalagayan nina Shadrach, Meshach, at Abednego.

“Ngunit gaya ng mga bituin sa malawak na agos ng kanilang itinalagang landas, ang mga layunin ng Diyos ay hindi nakaaalam ng pagmamadali ni pagkaantala. Sa pamamagitan ng mga sagisag ng malaking kadiliman at ng umuusok na hurno, inihayag ng Diyos kay Abraham ang pagkaalipin ng Israel sa Ehipto, at ipinahayag na ang panahon ng kanilang paninirahan ay magiging apat na raang taon. “Pagkatapos,” wika Niya, “sila’y lalabas na may malaking kayamanan.” Genesis 15:14.” The Desire of Ages, 33.

Nguni’t kinuha kayo ng Panginoon, at inilabas mula sa pugon na bakal, sa makatuwid baga’y mula sa Egipto, upang maging bayan ng kaniyang mana, gaya ninyo sa araw na ito. Deuteronomio 4:20.

Ang usok na nagpapadilim sa araw at buwan kapag iniikot ang susi ng labanan sa Nineveh ay nagpakilala sa pag-uusig na taimtim na nagsisimula sa batas ng Linggo. Kung magkagayon, ang pag-uusig noong Madidilim na Kapanahunan ay nauulit. Wastong kinilala ng mga pioneer na ang labanan sa Nineveh ang “susi” na nagpasok sa Islam sa kasaysayang panghula bilang unang kasawian noong 627. Ang labanan ay sa pagitan ng Roma at Persia, at ito ay kumatawan sa isang

tagumpay para sa Roma, ngunit yaon ay tinatawag na isang tagumpay na Pyrrhic. Isang tagumpay na sa katunayan ay nakapipinsala sa nagwagi. Ang parirala ay nagmula sa isang tagumpay ni haring Pyrrhus ng Epirus. Matapos ang dalawang labanan laban sa mga Romano (Heraclea noong 280 BC at Asculum noong 279 BC), nilupig niya ang hukbong Romano ngunit nawalan ng napakalaking bahagi ng sarili niyang mga kawal. Ayon sa alamat, sinabi niya noon, “Isa pang gayong tagumpay at tayo ay napahamak.”

Ang labanan sa Nineveh ay isang estratehikong tagumpay para sa Roma, ngunit nang ito ay matapos, ni ang Roma ni ang Persia ay wala nang kapangyarihang mabisang lumaban pagkatapos noon sa rumaragasang pagsalakay ng Islam. Ang Persia ay ang Estados Unidos at ang Roma ay ang kapapahan sa makabagong katuparan ng labanan sa Nineveh. Ang Medo-Persia, bilang isang kapangyarihang may dalawang sungay, ay kumakatawan sa kapangyarihang may dalawang sungay ng Estados Unidos. Sa batas ng Linggo, ang Estados Unidos ay isa na lamang sungay, sapagkat sa pangunguna tungo sa batas ng Linggo, ang larawan ng hayop ay naitatag na, at ang pagkakatatag na iyon ay binubuo ng pagsasanib ng dalawang sungay upang maging isa. Sa Daniel otso, may dalawang sungay na kumakatawan sa Imperyong Medo-Persia, at ang sungay ng Persia ang lumitaw na huli.

Pagkatapos ay itiningin ko ang aking mga mata, at nakita ko, at narito, may isang lalaking tupa na nakatayo sa harap ng ilog na may dalawang sungay: at ang dalawang sungay ay matataas; nguni’t ang isa ay lalong mataas kaysa sa isa, at ang lalong mataas ay nahuling sumibol. Daniel 8:3.

Ang dalawang sungay ng Estados Unidos—ang Republikanoismo at Protestanteismo—ay nagiging isa kapag ang iglesya at ang estado ay nagsama upang buuin ang larawan ng halimaw. Ang pagkabuo na iyon ay lubos na nagkakatotoo kapag ang tatak ng halimaw ay ipinatutupad sa batas ng Linggo. Tinutukoy nito ang Estados Unidos bilang walang iba kundi Persia sa panahon ng batas ng Linggo. Ang Persia ay tinalo ng Roma sa labanan sa Nineveh. Kung paano tinalo ng Roma ang Persia ay may makasaysayang kabuluhan, dahil sa mga maniobra ni Heraclius, ang Emperador ng Roma.

Sa payak na pananalita, isinagawa ni Heraclius ang isang biglaang paglusob, taliwas sa isang tuwiran at lantad na pagsalakay. Ang kaniyang mga pagsisikap upang maisakatuparan ang elementong ito ng pagkabigla ay naitala sa kasaysayan. Kabilang sa mga ito ang kaniyang pasiyang lumusob sa taglamig, na hindi karaniwan noong mga panahong iyon sa kasaysayan, ngunit hindi lamang doon nagtapos iyon. Sinimulan ni Heraclius ang kaniyang pananalakay noong kalagitnaan ng Setyembre 627 mula sa hilaga (mataas na lupain ng Armenia). Sa halip na tahakin ang inaasahang ruta pakanluran nang tuwiran patungo sa kabisera ng Persia na Ctesiphon, gumawa siya ng isang malawak na pag-ikot, na kumikilos pahilagang-silangan sa kahabaan ng mga rehiyong hangganan (humigit-kumulang sa makabagong hangganan ng Turkey at Iran). Pagkaraan ay lumiko siya patimog at pakanluran, na tumawid sa Ilog Great Zab noong Disyembre 1, 627. Inilagay nito ang kaniyang hukbo sa Talampas ng Nineveh (silangang pampang ng Ilog Tigris), malapit sa mga guho ng sinaunang Nineveh. Ang pagkilos na ito ay mula timog patungong hilaga kaugnay ng mga puwersang Persiano—kabaligtaran ng inaasahan ng mga Persiano. Inakala nilang

magpapatuloy siya sa pagtulak patimog tungo sa Ctesiphon. Nabigla nito ang komandanteng Persiano na si Rhahzadh at napilit siyang habulin si Heraclius papasok sa hindi kanais-nais na lupain. Pinahintulutan nito ang mga Romano na piliin ang larangan ng digmaan sa mga kapatagan malapit sa Nineveh. Pinigilan ng maniobrang ito ang mga Romano na maipit sa pagitan ng mga puwersang Persiano at nagbigay sa kanila ng ruta ng pagtakas kung kinailangan. Kalakip ng hamog sa araw ng labanan at ng taktikang kunwaang pag-urong sa mismong sagupaan, nagkaroon ng maraming suson ng pagkabigla. Ang mapangahas na pananalakay na ito sa taglamig at ang rutang pakubkob sa kaibuturan ng teritoryo ng Persia ay itinuturing na isa sa pinakadakilang tagumpay-militar ni Heraclius. Nakatulong ito upang wasakin ang pagtitiwala ng Persia at lubhang nakapag-ambag sa pangwakas na tagumpay ng mga Romano sa mahabang digmaan.

“Sa labanan sa Nineveh, na maringal na nilabanan mula sa bukung-liwayway hanggang sa ikalabing-isang oras, dalawampu’t walong watawat, bukod sa mga maaaring nabali o napunit, ang nabihag mula sa mga Persiano; ang lalong malaking bahagi ng kanilang hukbo ay nilipol, at ang mga nagtagumpay (ang mga Romano), sa pagkukubli ng kanilang sariling kasawian, ay nagpalipas ng gabi sa parang ng labanan. Ang mga lunsod at mga palasyo ng Asiria ay nabuksan sa unang pagkakataon sa mga Romano.”

“Ang emperador ng Roma ay hindi pinalakas ng mga pananakop na kaniyang naisakatuparan; at isang daan ang naihanda rin nang kasabay nito, at sa pamamagitan ng gayon ding mga paraan, para sa napakaraming Saracen mula sa Arabia, na gaya ng mga balang mula sa gayon ding lupain, na, sa kanilang paglaganap sa kanilang paglakad, ay nagpalaganap ng madilim at mapanlinlang na pananampalatayang Mohammedano, at di-naglaon ay lumaganap sa kapuwa imperyong Persiano at Romano.

“Wala nang higit na ganap na paglalarawan ng katotohanang ito ang mahihiling kaysa sa ibinibigay sa pangwakas na mga salita ng kabanata mula kay Gibbon, na siyang pinaghanguan ng mga naunang sipi. ‘Bagaman nabuo ang isang hukbong mapagtagumpay sa ilalim ng watawat ni Heraclius, ang di-likas na pagsisikap ay waring sa halip na nagsanay ay umubos sa kanilang lakas. Samantalang ang emperador ay nagtatagumpay sa Constantinople o Jerusalem, isang di-bantog na bayan sa hanggahan ng Siria ang sinamsaman ng mga Saracen, at kanilang pinagputol-putol ang ilang kawal na sumulong upang saklolohan iyon,—isang pangkaraniwan at bahagyang pangyayari, kung hindi lamang iyon ang naging paunang hudyat ng isang dakilang rebolusyon. Ang mga magnanakaw na ito ay siyang mga apostol ni Mohammed; ang kanilang ulol na kagitingan ay lumitaw mula sa ilang; at sa huling walong taon ng kaniyang paghahari, naiwala ni Heraclius sa mga Arabe ang gayon ding mga lalawigan na kaniyang nailigtas mula sa mga Persiano.

“‘Ang espiritu ng pandaraya at sigasig, na ang tahanan ay wala sa kalangitan,’ ay pinakawalan sa lupa. Ang kalalim-lalimang hukay ay nangangailangan lamang ng isang susi upang ito’y mabuksan, at ang susi na iyon ay ang pagbagsak ni Chosroes. Buong paghamak niyang pinunit ang liham ng isang di-kilalang mamamayan ng Mecca. Ngunit nang mula sa kanyang ‘ningas ng kaluwalhatian’ ay lumubog siya sa ‘moog ng kadiliman’ na hindi mapasok ng paningin ng sinumang mata, ang pangalan ni Chosroes ay biglang maglalaho sa limot sa harap ng pangalan ni Mohammed; at ang gasuklay ay waring naghihintay lamang ng pagsikat nito hanggang sa

pagbagsak ng bituin. Si Chosroes, matapos ang kanyang ganap na pagkakabigo at pagkawala ng imperyo, ay pinatay noong taong 628; at ang taong 629 ay tinatandaan ng ‘pananakop sa Arabia,’ at ‘ang unang digmaan ng mga Mohammedan laban sa imperyong Romano.’ ‘At hinipan ng ikalimang anghel ang trumpeta, at nakita ko ang isang bituing nahulog mula sa langit tungo sa lupa; at sa kanya ay ibinigay ang susi ng kalalim-lalimang hukay. At binuksan niya ang kalalim-lalimang hukay.’ Siya ay nahulog tungo sa lupa. Nang maubos ang lakas ng imperyong Romano, at ang dakilang hari ng Silangan ay nakahimlay na patay sa kanyang moog ng kadiliman, ang pandarabong sa isang di-kilalang bayan sa hangganan ng Siria ay ‘pasakalye sa isang makapangyarihang himagsikan.’ ‘Ang mga magnanakaw ay mga apostol ni Mohammed, at ang kanilang hibang na katapangan ay lumitaw mula sa disyerto.’” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Ang labanan sa Nineveh ay kumakatawan sa makabagong Roma na sumasakop sa Estados Unidos sa batas ukol sa Linggo, ngunit ito ay isang tagumpay na pyrrhic, sapagkat ang isang sumusulong na paghuhukom laban sa Roma ay nagsisimula sa batas ukol sa Linggo.

Si Chosroes ang pinuno ng imperyong Persiano; kaya ang Persia, na kumakatawan sa pagbagsak ng Estados Unidos sa kautusan ng Linggo, ang siyang susi na nagbubukas sa kalaliman sa pagbagsak ng ikaanim na kaharian ng propesiya ng Biblia. Kinakatawan nito ang kautusan ng Linggo sa Daniel labing-isa, talatang labing-anim, tatlumpu’t isa, at apatnapu’t isa, gayundin sa Apocalipsis labintatlo talatang labing-isa.

Pansinin ang mga puna ng tagapangunang si Stephen Haskell hinggil sa gayunding mga talata at kasaysayan:

“Ang mga Arabe, o ang mga Saracen, ay hindi kailanman nagkaroon ng anumang impluwensiya sa daigdig. Sa kasaysayan ng mga bansa, ang malalayang taong ito ng disyerto ay halos lumipas nang hindi man lamang napapansin. Pinagkaisa ng Mohammedanismo ang mga nagkakawatak-watak na lipi, at isinugo sila bilang mga mananakop ng mga bansa. Ang mabilis na pagsulong na sumabay sa mga sandata ng mga Saracen ay bunga, sa malaking bahagi, ng alitan sa pagitan ng mga Romano at ni Chosroes, ang pinuno ng makabagong imperyong Persiano. Ang alitang ito ay humantong sa pagbagsak ng huli. Ang makabagong Persia ay tumayong tulad ng isang pader na panangga, na pumipigil sa kapangyarihan ni Mohammed; datapuwa’t nang bumagsak ang kapangyarihang iyon, nawala ang panangga, nabuksan ang ‘balon ng kalaliman,’ at binaha ng mga Saracen ang sanlibutan. Nang ‘mabuksan ang balon ng kalaliman, ay may lumitaw na usok na nagkubli sa mukha ng araw.’ Ang tayutay ay isang makapangyarihang paglalarawan, na kumakatawan sa nagpapadilim na epekto ng Mohammedanismo habang ito’y lumalaganap sa ibabaw ng lupa.” Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Ang pader na hadlang na iyon sa kasaysayan ng Roma ay ang pader ng paghihiwalay ng iglesia at ng estado na inaalís sa batas ng Linggo. May isa pang antas sa pyrrhic na tagumpay ng Roma laban sa Persia sa labanan sa Nineveh, sapagkat nagkaroon ng naunang labanan sa Nineveh, na kumakatawan sa isang Alpha, at ang labanan ng 627 ang kumakatawan sa Omega. Ang labanan ay noong 612 BC, humigit-kumulang labindalawang daang taon ang pagitan. Sa labanang iyon, ang

Asiria ay natalo ng isang tatluhang kompederasyon at minarkahan nito ang wakas ng Imperyong Asirio.

Nagkomento si A. T. Jones tungkol sa labanang alpha ng Nineveh:

“Ang mga pangyayari sa pamahalaan ng Asiria ay lalong lumala, kaya noong 612 BC ay nagkaroon ng isa na namang malaking pag-aalsa mula sa gayon ding tatlong bansa, na sa pagkakataong ito ay pinamunuan mismo ni Nabopolassar. Ito ay ganap na nagtagumpay: ang Nineveh ay ginawang bunton ng mga guho; at ang Imperyong Asirio ay hinati sa tatlong malalaking bahagi,—ang Media, na humawak sa hilagang-silangan at sa sukdulang hilaga, ang Babilonia, na humawak sa Elam at sa buong kapatagan at mga libis ng Euphrates at ng Tigris, at ang Egipto, na humawak sa buong lupaing nasa kanluran ng Euphrates. Ang tatak ng alyansang ito sa pagitan ng Babilonia at Media ay ang pag-aasawa ng anak na babae ng hari ng Media kay Nebuchadnezzar, na anak ni Nabopolassar. Sa pagtupad sa kaniyang bahagi sa alyansa laban sa Asiria, si Faraon-Necho na hari ng Egipto ay umahon laban sa hari ng Asiria upang makipagdigma sa Carchemish sa tabi ng Euphrates nang si Haring Josias ng Juda ay lumabas upang makipaglaban sa kaniya, at napatay sa Megiddo. Pagkatapos, yamang ang buong kanlurang teritoryong ito ay nauukol sa hari ng Egipto, ito ay sa paggamit ng kaniyang lehitimong kapangyarihang paghahari, na natamo sa pamamagitan ng pananakop, na kaniyang inalis si Shallum, na anak ni Josias, sa pagiging hari ng Juda, at itinalaga si Eliakim na hari ng Juda na kahalili niya, na binago ang kaniyang pangalan na Jehoiakim, at nagpataw ng buwis sa lupain.” 1 Chronicles 3:15; 2 Kings 23:31–35.” A. T. Jones, Review and Herald, Marso 15, 1898.

Sa labanang alpha ng Nineve noong 612 BC, nagwakas ang Imperyong Asirio, kung paanong nagwawakas ang ikaanim na kaharian ng hula ng Biblia sa batas ng Linggo. Ang nagtagumpay sa labanan ay isang tatluhang pag-iisa ng Babilonia, Egipto, at Media. Sa pakikidigma noong panahong iyon ay namatay si Haring Josias sa Megiddo, sa gayon ay inilalarawan ang Armagedon. Sa labanang omega ng Nineve noong 627, ang Islam ng ikatlong kaabahan ay pinakakawalan habang ang pader ng proteksiyon sa Konstitusyon ay inaalis, gaya ng itinanghal sa sagisag, ayon sa binanggit ni Haskell tungkol sa Persia bilang “pader na panangga” ng proteksiyon na inalis sa pagkatalo ng Persia. Ang pagkamatay ni Haring Josias sa Megiddo ay nagpapakilala sa unang labanan sa Nineve bilang ikalawang labanan sa mga huling araw. Ang huli sa dalawang labanan ng Nineve noong 627, nang ang susi ay iniikot at ang hukay ay binubuksan, ay ang una sa mga huling araw, sapagkat ang una ay magiging huli. Ang unang labanan sa Nineve sa pagitan ng Asiria at ng tatluhang pag-iisa ay humahantong sa Armagedon. Ang panahon ng ikalawang Madilim na Kapanahunan ay nagsisimula sa labanan sa Nineve at nagtatapos sa labanan sa Nineve.

Ang mga pangyayari ng ikalimang trumpeta, na siyang unang aba ng Apocalipsis kabanata siyam, ang siyang inunawa ng mga tagapanguna na pinakamalinaw na makasaysayang patotoo sa alinmang talata sa aklat ng Apocalipsis. Ipinahayag ni Uriah Smith ang katotohanang iyon sa ganitong paraan:

“TALATA 1. At humihip ang ikalimang anghel ng trumpeta, at nakita ko ang isang bituin na nahulog mula sa langit patungo sa lupa: at sa kaniya ay ibinigay ang susi ng balon ng

kailaliman.””

“Para sa isang paglalahad ng trumpitang ito, muli tayong huhugot mula sa mga sinulat ni G. Keith. Makatotohanang sinasabi ng manunulat na ito: ‘Halos wala nang ibang bahagi ng Apocalipsis na pinagkakaisahan nang gayon kapantay ng mga tagapagpaliwanag hinggil sa paglalapat ng ikalima at ikaanim na trumpeta, o ng una at ikalawang aba, sa mga Saracen at mga Turko. Napakalinaw nito anupa’t halos hindi ito maaaring mapagkamalan. Sa halip na isa o dalawang talata ang nagtatakda sa bawat isa, ang buong ikasiyam na kabanata ng Pahayag, sa magkakapantay na bahagi, ay nauukol sa paglalarawan sa kapuwa.’ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495.

Si Pedro ay nasa Panium taglay ang pananagutang ituwid ang mensahe ng mga bolang-apoy ng Nashville, at sa kauna-unahang pagkakataon ay nakikita na ang mga sangkap ng unang kaabahan ay ganap na nakaayon sa mga sangkap ng malapit nang dumating na batas ng Linggo. Ang Leon ng lipi ni Juda ang nagbukas ng pagkaunawang ito na kasang-ayon ng iba pang mga linya ng hula na nauna na Niyang inilagay sa ayos. Ang mga historyador ay magpapatotoo sa kahalagahan ng biglaang paglusob na isinakatuparan ng Roma laban sa mga Persiano noong 627, at nang gawin nila iyon, kanilang itinala ang pagmamaniobra ni Heraclius sa palibot at likuran ng Persia sa panahon ng taglamig bilang isang pakana upang manatiling nakatago hanggang sa panahon ng pag-atake.

Ipinaalam sa atin ni Sister White na ang Roma ay naghihintay lamang ng “vantage ground,” at saka siya dadaluhong.

“Ang salita ng Diyos ay nagbigay ng babala hinggil sa nagbabantang panganib; kung ito’y hindi papansinin, matututuhan ng mundong Protestante kung ano talaga ang mga layunin ng Roma kapag huli na ang lahat upang makatakas sa silo. Siya ay tahimik na lumalago sa kapangyarihan. Ang kaniyang mga doktrina ay nagsasagawa ng kanilang impluwensiya sa mga bulwagang pambatasan, sa mga iglesya, at sa mga puso ng mga tao. Ipinapailanlang niya ang kaniyang matatayog at malalaking gusali na sa mga lihim na kalaliman nito ay mauulit ang kaniyang mga pag-uusig noon. Palihim at di-napapansin ay pinalalakas niya ang kaniyang mga puwersa upang isulong ang sarili niyang mga layunin kapag dumating na ang panahon upang siya’y manalakay. Ang tanging ninanais niya ay mapapamayang kalagayan, at ito ay naibibigay na sa kaniya. Malapit na nating makita at maramdaman kung ano ang layunin ng elementong Romano. Sinumang sasampalataya at susunod sa salita ng Diyos ay dahil dito magdaranas ng kadustaan at pag-uusig.” The Great Controversy, 581.

Gaya ng nangyari kay Emperador Heraclius, ang kapapahan ay kumikilos patungo sa kaniyang layunin nang “palihim at di-inaasahan” bilang katuparan ng Isaias kabanata dalawampu’t tatlo, kung saan ang patutot ng Tiro ay nalilimutan sa kasaysayan ng ikaanim na kaharian ng hula ng Biblia. Ang lihim na biglaang pagsalakay ni Heraclius ay ang paglimot ng sanlibutan sa kapapahan mula 1798 hanggang sa batas ng Linggo. Taludtod sa ibabaw ng taludtod, ang unang kasawian ay kumakatawan sa ikatlo at huling kasawian. Sa unang kasawian ay ginagawa ang isang pagpapahayag na umaayon din sa kasaysayan ng Islam at sa panahon ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo.

At iniutos sa kanila na huwag saktan ang damo ng lupa, ni ang alinmang luntiang bagay, ni ang alinmang punungkahoy; kundi yaon lamang mga taong walang tatak ng Dios sa kanilang mga noo. At ipinagkaloob sa kanila na huwag silang patayin, kundi pahirapan sila sa loob ng limang buwan: at ang kanilang pagpapahirap ay gaya ng pagpapahirap ng alakdan, kapag ito'y tumutuklaw sa tao. At sa mga araw na yaon ay hahanapin ng mga tao ang kamatayan, at hindi nila masusumpungan; at magnanais silang mamatay, at ang kamatayan ay lalayo sa kanila. Apocalipsis 9:4-6.

Bago pa man ikutin ang susi sa labanan sa Nineveh, na siyang malapit nang dumating na kautusan ng Linggo, ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay natatakan na. Sa kautusan ng Linggo, ang pagkapuksa ng mga lungsod, na pinasimulan ng mga bolang apoy ng Nashville, ay inilalarawan bilang isang yugto ng "limang buwan," kung kailan nagngangalit ang pakikidigma at ang ikalawang madugong paliguan ng kapapahan ay pinasimulan bilang katuparan ng sagot na ibinigay sa mga martir ng Madidilim na Panahon sa ikalimang tatak.

At nang buksan niya ang ikalimang tatak, ay nakita ko sa ilalim ng dambana ang mga kaluluwa ng mga pinaslang dahil sa salita ng Dios, at dahil sa patotoong kanilang taglay: At sila'y sumigaw nang may malakas na tinig, na nagsasabi, Hanggang kailan, Oh Panginoon, banal at totoo, ay hindi mo hinahatulan at ipinaghihiganti ang aming dugo sa mga nananahan sa lupa? At bawat isa sa kanila ay binigyan ng mga mapuputing damit; at sinabi sa kanila, na sila'y magpahinga muna nang kaunting panahon, hanggang sa maganap naman ang bilang ng kanilang mga kapwa alipin at ng kanilang mga kapatid, na papatayin ding gaya nila. Apocalipsis 6:9-11.

Ang mga martir ng Madidilim na Kapanahunan ang unang pangkat na kumakatawan sa mga martir ng Makabagong Roma sa panahon ng krisis ng kautusan ng Linggo. Bago dumating ang krisis na iyon, ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay natatakan, at ang prosesong iyon ng pagtatatak ay nagsimula noong 9/11 sa pagdating ng Islam ng ikatlong kaabahan, at sa pagwisik ng huling ulan. Nang itanong ng mga martir ng unang Madidilim na Kapanahunan kung kailan hahatulan ang kapapahan, sinabi sa kanila na magkakaroon ng ikalawang pangkat ng mga martir kapag ang Madidilim na Kapanahunan ay maulit, na siyang panahon kung kailan matutupad ang susi ng labanan sa Nineve sa nalalapit na kautusan ng Linggo. Bago mabuo ang ikalawang pangkat ng mga martir, ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay natatakan, at ang yugto ng pagtatatak na nagsimula noong 9/11 ay tinutukoy sa ikalimang tatak, sapagkat ang pag-uusap na inilahad doon ay matatagpuan sa Apocalipsis kabanata anim, talata SIYAM hanggang LABING-ISA, kaya minamarkahan ang pasimula at wakas ng pagtatatak sa pamamagitan ng 9/11. Ang wakas ay nagpapakilala sa pagkapuksa ng Islam gaya ng inilahad sa Apocalipsis SIYAM, LABING-ISA, at yaong mga natatakan ay matutupad ang karanasan ni Daniel na kinakatawan sa Daniel SIYAM, LABING-ISA.

Ipagpapatuloy natin ang mga bagay na ito sa susunod na artikulo.